

riet under disse Forhold rigtig at klare sig, i hvilken Orden de militære Byggeforetagender skulle ske, og navnlig vide jo ærede Medlemmer, at Sølvgadens Kaserne og Garnisonssygehuset have rivaliseret i Forrangen med Hensyn til Jammerlighed, og lange Tider havde Sølvgadens Kaserne Overtaget, man troede, den var inficeret af meget farlige Sygdomme, som selv det bedste Hospital ikke kunde raade Bod paa; men den Tro synes efterhaanden at være taget noget af, og nu lader det til, at Meningerne i det hele taget have samlet sig om Hospitalet som det vigtigste at faa erstattet. Ved Siden af disse Vanskeligheder har der været en anden, nemlig Tilvebringelsen af Byggegrund. De hygieeniske Fordringer, der nu til Dags stilles, kræve meget betydelige Grundarealer til militære Bygninger, som, hvis de skulle erhverves ved Køb, vilde kræve store Summer. Det var ved Fælledoverenskomsten i 1893, at disse Forhold bleve forbedrede; da fik Staten Raadigheden over betydeligere Arealer, og det er netop paa et af disse Arealer, nemlig paa et Stykke af Nørrefællø, at man har tænkt sig at bygge et nyt Hospital. Ifølge den oprindelige Fælledoverenskomst kunde Staten paa de 50 Tdr. Land, den fik, bygge saa meget, den vilde. Men der blev foretaget en Forandring i den her i Rigsdagen, hvorved det Areal, der kunde bebygges, blev indskrænket til 10 Tdr. Land, selvfølgelig mod andre Indrømmelser fra Kommunens Side. Heri maa Grunden søges til, at jeg først nu kan forelægge Lovforslaget. Da jeg nemlig tiltraadte som Minister, var der vel blevet udarbejdet Forslag til et Hospital, men det krævede et betydeligt større Areal. Jeg sendte da Sagen tilbage til den Kommission, der havde udarbejdet Forslaget, og det viste sig da, at det lod sig indrette saaledes, at Hospitalsbygningerne kunde samles paa de 10 Tdr. Land, og at man kun behøvede at supplere denne Grund ved Benyttelsen af et Areal til Opstilling af Telte, til Tørreplads osv. Jeg føler mig overbevist om, at Københavns Kommune ikke vil have noget herimod, i alt Fald er jeg sikker paa, at vi ere i vor lovlige Ret til at gøre det. Naar jeg dernæst skal tale om Nødvendigheden af at forlade det gamle Hospital, er det naturligt, at jeg henviser til, hvad der herom — paa Grundlag af Lægernes Udtalelser — i Bemærkningerne til Lovforslaget er fremsat om Hospitalsforholdene i det hele taget. Som Lægmand vil jeg

dog tillade mig at sige, at det forekommer mig, at medens det nuværende Epidemihospital helt igennem er under al Kritik, findes der i Garnisonssygehuset virkelig enkelte gode eller forholdsvis gode Rum, men jeg tror efter moden Overvejelse, at man maa komme til, at dette Sygehus er ganske ubrugeligt, henset til den store Pladsmangel, der opstaar paa særlige Tidspunkter, og den fuldstændige Mangel paa Rekreationsrum og paa Isolationsrum til Patienter med farlige Sygdomme.. Der er blevet forelagt mig det Spørgsmaal: Naar nu Søetaten faar sit Hospital, vil det saa ikke lette væsentlig? Jeg vil dertil svare: Nej, desværre! Jeg skal i saa Henseende oplyse, at i Fjor i Juni Maaned — jeg siger i Fjor, thi jeg har endnu ikke modtaget Listerne for i Aar — den Maaned, vi havde den største Belægning, var denne Maaned igennem i Gennemsnit 350, og det viste sig, at der i dette Tal fra Flaaden, Befalingsmænd, Arbejdere, Koner og Børn indbefattede, i Gennemsnit kun var 23. Ærede Medlemmer ville forstaa, at en saa ringe Lettelse spiller ingen Rolle. Jeg skal heretter vende mig til Bekostningen. Den er naturligvis meget betydelig. Selve Hospitalet er anslaaet til 1,947,000 Kr., Epidemihospitalet er ansat til 831,000 Kr. Det er altsaa over 2,700,000 Kr. for de to Hospitaler. Dertil kommer et stort Beløb til en Kaserne for Sundhedstropperne og til et Depot til Sanitetsmateriel, i alt 304,000 Kr. samt endelig til Inventar 15,000 Kr. Jeg kan om disse betydelige Udgifter kun sige, at naar de Fordringer, som Lægerne stille, skulle opfyldes, kan det ikke gøres billigere, og jeg maa udtrykkelig tilføje, at efter de Oplysninger, jeg har set om, hvad man anvender i Udlandet til lignende Hospitaler, kan jeg paa ingen Maade sige, at det foreslaaede er særlig meget. Selvfølgelig kan Kasernen til Sundhedstropperne og Depotet til Sanitetsmateriel ikke siges direkte at høre sammen med Hospitalet. Jeg har dog taget dem med, fordi jeg maa give Lægekorpset Ret i, at det var særdeles ønskeligt, om man kunde have dem ved Hospitalet; men paa den anden Side er det klart, at nødvendigt er det ikke, og at det i alt Fald kan opsættes at bygge Kasernen til et senere Tidspunkt. Med disse Ord skal jeg anbefale Forslaget til det høje Ting.

Formanden: Eksemplarer af de forelagte Lovforslag ville blive omdelte.